

ORATIO ANNIVERSARIA ~~1708~~

HARVÆANA, 1184 11

HABITA IN
13

Theatro Collegii Regalis

MEDICORUM LOND.

Die xviii OCTOBRIſ, A. D. 1722.

H. Plumptre (1722)

LONDINI.

ORATIO ANNIVERSARIA

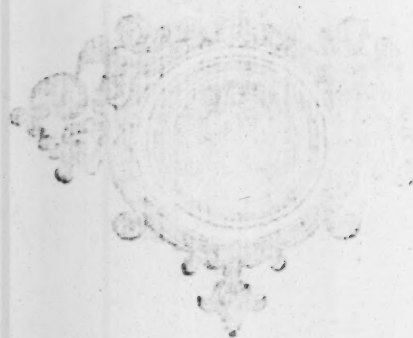
HARVARDIANA

HABIT IN

Theano Collegii Regalis

MEDICORUM LOND.

THE HONORABLE A. D. 1711

LONDINI

1711

DIGNISSIMO PRÆSIDI,

SOCIISQUE SPECTATISSIMIS

Collegii Medicorum Londinens.

ORATIUNCULAM hanc suam
humilime offert

HENRICUS PLUMPTRE,

Quorum, ut Jussu prodit,
& Patrocinium sperat.

DIGNISSIMO PRæsIDI

Collegii Medicorum Londinensium

ORATIO IN CURIA HANC HABENS
PROMISSIO OFFICII

HUBERTUS PIERMONTRE

Præsens in hac curia
et Londinensium

QUAM alte sibi insitum habeat vivendi desiderium Genus humanum; quam minime, Animi nostri, his Angustiis, quas Natura nobis dedit, contenti sint; quantoque semper Immortalitatis Amore flagrent; nemo est qui non recte intelligat: præ aliis verum omnibus, quam maxime, Nobis, PRÆSES DIGNISSIME, COLLEGÆ OPTIMI, sese ostentat hæc fervida Vitæ appetentia; Nobis inquam, quibus indies audire pensi est, acerbis Languescentium querelas, etiam Sympathia quadam laudabili, ipsos Pereuntium dolores sentire: inter vero Suspiria, Gemitus, Cruciatus, miseros Lucem captantes videre. Frustra heu! contractos Mortalitatis limites extendere laborantes; deficiente tandem spe, & inevitabili urgente Urna, superstitem etiam Cineribus statum, in animos blande inducunt: sic exuta Corporis Mole

Mole, Umbram amplectuntur. Scilicet mori absolute nolumus, sed universali fere consensu æternitatem affectamus.

De futuris, quid non differuerunt Philosophi? invenerunt Poetæ? at perpetua dubitatione implicati, donec ex certioribus Oraculis vitam immutabilem tenueramus, neque etiam hac sacra Veritate fatis firmati, vel importuna Anxietate liberati; ut ut enim sursum ad Immortales evehi exoptemus, usque ad Mortales descendit Imaginatio; adiuvat licet nobis Lethe curas præteritorum, perhorrescimus futuram Nominis Oblivionem, Et quamvis Appetitionem hanc, Oculo philosophico, tanquam Mentis Imbecillitatem plerumque intueamur, civili saltem Ratione, Fortitudinem agnoscamus; quippe cum ex ea exsurgat fecundissima erga Privatos, & Communitates, Civium beneficorum Seges. Curent Alii superba Mausolea sibi erigenda, Marmora, Simulacra, labantia & inepta Monumenta, quibus Posteritati sese consecrent: qui splendidiore Ingenio emicant, solidiorem sequuntur Famam, & ex Salute & Tutela Hominum sui Memoriam

Memoriam ad remotissimos nepotes perpetuare student. Honeſta equidem Ambitio! honeſtum Præmium! quo tantum expectatione hic frui licet, poſt Fata ne quidem delibare. Nos ergo, ſi & Iſſis, ſi Honori conſulamur, ſi apud poſteros æſtimationem noſtri viciffim ſperemus, eo potius quia illi munerum præteritorum haud reminifcantur, ne prætereant nos immemorata, illaudata, qui præſentibus utimur, ſi futura expectemus. Et quidem virtutibus inſignium virorum delectari; res geſtas frequenter recitare, Exempla æmulari, omnes Gentes generoſa Indolis indiera eſſe confidentur. Et ſi quid jueundum percipimus, dum Anteceſſorum Annales ſerutamur, id certe fit, non tantum quia nos quaſi revivifcentes percipiamus, & cum optimis viris ſuave commercium renovare videamur; ſed quod conſidamus ipſi, & nos olim eſſe Succeſſoribus noſtris ſimilem delectationem præbituros.

Et quid prius dicamus meritis Parentum Laudibus, eorum nempe quibus naſcentem debemus Rempublicam noſtram? præprimis autem a Regiis Munificentiiſ exordiri, non
tantum

tantum decorum, sed æquum est, utpote ex fonte unde semper effluxere uberrimi in Campos nostros Rivi.

Recordemur ergo grande HENRICI octavi nomen, memoremus Principem ad Imperium Natura ipsa designatum, etiamsi a Fortuna non tenuerit; siue Animi Dotes ad rem Civilem accommodatas respiciamus, siue in Bello magnanimitatem: Nec imminutam temere existimemus ejus Gloriam, si inter infinita prope ab eo præclare transacta, subinde Labeculæ quædam intercurrent; si enim vehementius quid, interdum ex Ingenio ejus erupisse fateri necesse sit, confiteamur quoque, non mitiore Animo opus fuisse, non Constantia minore, quibus suffulciretur contra impetus, non tam Hostium peregre Bella moventium, quam eorum, qui & Ipsi & universo Humano generi insidiati fuerint: qui dudum in spississimis Tenebris, Populum cohibuerint, ipsi gloriose Doctrinam jactitantes, etiam possidentes, sed fœdis obvolutam Telis, sed Tineis erosam, sed squalore conspurcatam; Fœlices! si & eodem Velamine celare potuissent, Superbiam, Ignorantiam, Impie-

Impietatem. Adversus hosce Terræ filios, Cœlum criminibus affectantes, instruenda erant Castra, in hos Fulgura dirigenda, quos auspicate aggrediebatur, e Latebris ejiciebat, feliciter domabat, Princeps bonorum Virorum, & Literarum amantissimus. Quem iterum pacificum, benevolum, beneficum contemplemur, quem intueamur, LINACRUM nostrum in sinu quasi foventem, LINACRUM Ipsi, ut & antea Patri, Archiatrum dilectissimum; Italiæ Doctis Hospitem optatissimum, magno Etruriæ Duci familiarem, Erasmo Amicum, Præceptorem, Patronum; clarissimum Oxonii Medicinæ Professore, demum Patriæ Decus eximium & immortale; sive Ingenium excellens sive in Arte sua Peritiam, scribendi Elegantiam, seu universam Eruditionem suspiciamus; qui, insatiabili discendi Ardori, conjunctum habuit, & docendi haud minorem: ut aliis prorsus, non sibi vixisse videretur, non magis Medici officio, quam omnium Disciplinarum Magistri. Hisce promeritis ad Regis Patrocinium facile

B

cile sibi viam aperuit Parentum alter LINACER, cujus Fiducia, tanta Moderatione, tanta Probitate usus est, ut in privatam utilitatem ferme nihil exinde contulerit, in publicam multa; dumque meditabatur Collegii nostri fundamenta, uno certe Consilio, & Regio Honori, & Civium saluti prospexit; una Petitione obtinuit, ut gloriosum Principi Trophæum, Populo fidum Propugnaculum, sibi æternum Monumentum exstrueret.

Sic HENRICI sub auspiciis, Duce LINACRO, ex Italia migravit Medicina, quæ prius ex Græcia in Italiam; & conditam vidimus, Londini Scholam, Italicæ haud inferiorem, Coacæ æmulam; iisdemque Honoribus auctos ipsos Medicos, quibus olim Romæ, Imperante Augusto, & Cæsaris ad exemplum, senatus consulto Civitate donatos. Et ut nihil Curæ deficeret in Populare auxilium, fundavit & Chirurgorum Gymnasium Princeps munificus, cujus providæ Intentioni ita fa-verunt Superi, ut Fastigium inchoato Operi imposuisse ejusdem Alumnos, non invito creda-

[II]

credamus ; de quibus ne vereamur idem proferre, supra Gallos, quod olim de Romanis suis Orator, præ Græcis, scilicet, *Omnia nostros aut invenisse per se sapientius, quam Gallos, aut accepta ab illis, fecisse meliora.*

Quid amplius, quid magnificentius de LINACRO audire est, parum certe dixisse, eum primum Præsidentis munus obiisse, & ad extremam Vitam Cathedram ornasse; quam enim Natura in Filios authoritatem habet Pater, eandem profecto Jure in Familiam hanc suam modo exsurgentem obtinuit; equidem officii erat, illum eligere, quem sine turpi impietatis nota non rejecerint: nec muneris sui vicissim immemor fuit Parens amantissimus, qui supremo festinante die, ædium suarum Hæredes scripsit, quos toties ibidem honesto hospitio exceperat.

Quis proxime celebretur, non suffragia vestra expecto, sed præoccupo, non Ordo temporis dictitat, sed Causæ Dignitas: post Romulum, Numa exoritur, a Linacro con-

ditum Collegium, a CAIO regulis, statutis, firmatum est; & utrique sane pariter devincti sumus, LINACRO, quod inceptum, CAIO quod perpetuum sit: frustra nascimur, proxime morituri; qui vitam servat, dedisse merito existimatur. Quibus ergo præconiis efferemus CAIUM nostrum? quibus dignis honoribus prosequemur Virum Celeberrimum? quem pubescentem vidit Cantabrigia Alumnum suum, quem Senem Rectorem; quem adolescentem Bononia discipulum, quem Juvenem Professorem; quem Patria Medicum suis EDUARDO, MARIE, & ELIZABETHÆ Principibus, quem ipsum vidit Medicinæ Principem Illustrem, ex nulla re verum Illustriorem vidit, quam ex hac Sagacitate prope divina, qua consiliis, Institutis, Legibus, Spartam hanc suam muniverit, alter sane Lycurgus: quibus religiose observatis, ne Prisca quidem tutior, sola Civium virtute, quam hæc nostra ab Inimicorum Invidia prædicabitur.

Postquam

Postquam Authoritati & Moribus Societatis rite prospexerat Præses in æternum colendus, nihil dignitati deesse voluit, nihil quod mutuum conciliaret inter Collegas Amorem. Varia excogitavit Ornamenta, ut postulare videbatur Comitiorum Decus : convivia instituit ; Annalium libros ipse primus incepit, & quantum fieri potuit, ab ipso Collegii initio acta recuperavit ; ut ex perpetua & fideliter narrata Historia, ad eadem Virtutis exempla incitarentur venturi Nepotes ; & certe unius CAII sufficiunt chronica, sive generosæ Indolis, sive consummatæ Doctrinæ specimina postulentur ; taceo quæ jam dicta ; nunquam vero tacebit munificentiam Cantabrigia sua, in sæcula loquetur Collegium Caii Nomine Insignitum.

Condito & stabilito Lyceo nostro, quid proximum in votis habendum erat, quam ut sic promoverentur studia in publica commoda, ut candida æmulatione, certarent Collegæ, ut disputarent quidem non improbe contenderent, tanquam nudam Veritatem
sincere

ſincere exquirentes Philoſophi. Vota præ-
 venit benignitate ſua clariffimus CALDWALDUS
 Vir ſingulari eruditione inclytus, inclytum
 quoque Favoris & æſtimationis Collegarum
 Exemplum; quem unus idemque dies, Can-
 didatum, Socium & Cenſorem ſalutavit dig-
 niſſimum. Ab Illo Prælectiones Chirurgicæ
 nobis decretæ ſuerunt; nec id quidem
 incommode conſilio, quippe cum nihil ma-
 gis ad medendi Artem conferat, quam Na-
 turæ contemplatio, & ejus Solertiæ in iſti-
 uſmodi Morbis ſanandis, quæ ſenſibus appri-
 me objeiciuntur; noluit Vir Doctiſſimus, ut
 a Scientia noſtra, earum rerum cognitio ſe-
 cerneretur, a quibus primam originem duxit
 Medicina.

Laudabile omnino Inſtitutum, dignum
 CALDWALDO, dignum Lautioris Fortunæ Vi-
 ro; immo prænobilem Fautorem ſuſcitavit
 rei utilitas, cum non dedignatus ſit Hono-
 ratiffimus LUMLEIUS, CALDWALDUM ſocium in
 tam optato negotio quod Junctis viribus ap-
 tiſſime perfecerunt.

Horum

Horum vestigia presse secutus est eximius GULSTONUS, qui, ut solent Viri ingenui, & literis imbuti, nihil sibi curæ potius aut utilius futurum judicavit, quam ut ea renovaret, e quibus ipse summum emolumentum hauserat, & quorum imperitiæ non sine magna Artis Jactura, indulgendum erat; Anatomiam intelligo, & Morborum situs: acuit cultrum Juventuti, incendit exemplo industriam, & honestavit præmio; protinus fervet Opus, de Gloria certatum est, quantoque cum fructu testentur GLISSONUS, WHARTONUS LOWERUS, aliique quamplurimi hujus sodaliti, non parvi Nominis, in rebus Anatomicis.

Sed festinat Oratio ad magnum HARVÆI Nomen, ceu ad amœnissimum dicendi Fontem, sitiens Authoris sui Laudes aggredi, grato equidem Animo, ut ut Gratia verbis defuerit. Et sane nullum splendidius emicuisse Ingenium fatebimur, nullum in scrutandis reconditis Naturæ Operibus fortius acumen, vel acrius in singulis inventis confirmandis

Judicium:

Judicium: si quæ ex Laboribus ejus redundarunt commoda æstimare velimus, prope infinita censenda veniunt. Dudum enim Larvata inceserat Ars APPOLLINEA, simplici & naturali vestitu, a protervis nugatoribus spoliata; & Loco Philosophiæ rationalis & demonstrativæ, frequenter nimis occupaverant Medicinæ Palæstras, Ciniflonum commenta, Astrologorum fabulæ, Divinationes ex Urinis, Plantarum signaturæ, Superstitiones Aniles, & Innumera Istius Farinæ Insipientium insomnia, a sana Medicina ita abhorrentia, ut revera ipsius Medicinæ ægrotantis, immo morientis Deliria viderentur. In hac densissima caligine, facem nobis prætulit HARVÆUS, & eo deduxit unde omnis oritur Sapientia, ad sui ipsius nempe cognitionem, dictioni veniam; at non minoris momenti esse, facile concedetis, Oeconomiam Corporis humani rite intellectam, in rebus Physicis, quam in iis quæ ad Mores spectant, Mutationum Animi, & passionum, diligentem observationem. Si ergo Divini appellationem meruerit Senex

Cous,

Cous, si Medicinæ Patris, ob sedulam in observando quid Natura egerit diligentiam, accuratam in historiis Morborum concinnandis fidelitatem, & acutam in dignoscendis sagacitatem; quali Apotheosi donemus Senem nostrum? quem ad ipsa summi Opificis consilia admissum crederemus; qui non tantum quid fecerit Natura, etiam quibus Instrumentis nobis aperuit; qui incredibili diligentia, a minutissimo puncto nascentem Hominem eduxit, quem natus, aluit, auxit, sustinuit; idque inaudita sed perfecta Humanæ Fabricæ expositione; cui certe plurima exinde addita habuimus, nulla eidem non innixa fulcimini: ut id Gloriæ ei cessisse merito prædicemus, quod nemini, si retro versemus chronica, contigisse inveniemus, & nemini unquam in futura sæcula eventurum. Gloriam omne Marmor superantem, omnem Sculpturam, vim omnem Eloquentiæ! ruunt Marmora, delentur Imagines, pereunt Linguae; quousque verum ex Ovo orientur, animantia, quamdiu circuitum suum intra Cordis humani parietes

C

servabit

fervabit Sanguis, eousque vigebit HARVÆI, memoria, memoria, non ante ipsam Memoriam interitura.

Hactenus sermone nostro prosecuti sumus Virum Illustrem, in iis quæ in communem omnium salutem emanarunt; ne gravemini, Auditores advenæ, si nunc ea, ut officii est, attingamus, quæ vobis certe leviora, nobis vero, si res ipsas perpendamus, nequeunt non videri permagna, nec vobis equidem exigua, si quo Animo ea effecerit venerandus Senex intelligatis. Numquid, leve existimandum, Bibliothecæ donum? grave equidem Viro doctissimo erat quod absurdum, Literatorum nempe sine literis Domicilium; ipse Librorum copia instruxit, & Curatori amplum Stipendium sancivit. Adducamus hodiernum solenne Epulum Pietatis testem; quod in antecessorum Honorem quotannis celebrari voluit, & Oratione decorari, singulorum beneficia narrante; ut eodem tempore, & defunctorum in nos Amor, & mutus viventium elucesceret; probe animadvertens Vir pruden-

prudentissimus, non minus Societates, quam Privatos ali, & augescere frequente & idoneo convictu. Addi postulat & Cœnaculum extructum & decoratum : utque Exercitationes chirurgicas non solummodo facundia sua, & inventione elegantiores redderet, adjecit & Instrumentorum concinnum apparatus.

Senio tandem confectus, ne munificentiae tempus deficeret, in pleno Collegarum conventu, simul ac semel, totius Patrimonii possessionem in Præsidentis manus tradidit, habita prius Oratione, Elegantia, Dignitate, Benevolentia exundante. Ita summum existit Philosophiae decus HARVÆUS; nihil enim in Naturæ arcanis conditum pervestigavit, quod non assecutus est; nullam virtutem ex officio morali manantem non exercuit : Nemo unquam modestius usus est Fortunæ muneribus, aut magnificentius se exuit : Nemo tandem fortius maturum expectavit Fatum, Laborum minimum non male judicans supremam cum Morte Luctam.

Ad optatissimum denique rerum secundarum pervenisse gradum videbamur, & læta Ovatione gaudere, cum mox de gaudiis triumphat Sors Iniqua, furit Civilis Ira, ardent sæviores Flammæ; addictum est prædatoribus Collegium, sub hasta positum; funditus Igne eversum: quicquid potuit, abstulit utriusque mali furor, Virtutem vero non potuit. Protinus erupit novum Liberalitatis, Munificentia, Prudentia flumen; redempta vidimus quæ nuper impie surrepta; renascitur e cineribus Phœnix, pulchriores e ruinis enitent Ædes, restaurantur omnia, adjiciuntur nova; Præsidentis onus solenni & honorifico remuneratum est præmio, Cœnaculum pulchre exornatum, aucta Oratori merces, honeste insuper Nosocomiorum Medicis provisum est, idque Collegii honore minime neglecto. Hæc omnia, pluribus equidem digna, unius HAMÆI Opera, Consilio, vel Sumptibus absoluta sunt. Qui nullum præter ipsius Vitæ terminum, beneficiis modum posuit; quæ ut in perpetuum extenderentur, postremo prædiorum

prædiorum non tenuium nos Hæredes fecit. Alia quamplurima tacere sinatis, minoris certe notæ, etiamnum vero charissimum Nomen resonantia. Inter cæteros merito sibi locum vendicat Nobilissimus DURNOM-
 VARIE MARCHIO, a quo instructissimam qua fruimur, & Regio comparatam pretio Bibliothecam, obtinuimus; qui hanc Scholam nostram, tanta observantia dignam existimavit; ut nihil sibi unquam gratius evenisse sæpius fassus sit, quam decretum, quo in numerum sociorum adscriptus erat; & quod in Collegii decus factum putabamus, id in suum semper contendebat, Vir non magis sanguine quam doctrina Illustris.

EN COLLEGÆ ORNATISSIMI, quam accumulate hodiernæ nostræ gratulationi sese offerunt insignium Virorum exempla, exempla quidem! genuino suo Splendore satis effulgentia, eo autem magis nobis spectanda, quod merito fructus censeantur, ingenue in almis Academiis nostris excultæ disciplinæ;

ex

ex illarum enim gremio profecti omnes memorati Proceres, digni inclaruerunt Matrum dignissimarum Filii, & Ipsi vicissim Familiæ nostræ Parentes dignissimi. Horum vestigia sequenda, quid monerem? cum & ipsi vos, aliis premenda eximia jam dederitis, nova indies daturi: & certe excelsæ Indolis est, Propinquis, Amicis, Republicæ ea retribuere, quæ ab illis accepimus; non enim solum nobis divites esse æquum est; multo magis humanam Naturam decet Comitas, Justitia, Liberalitas, quam Voluptas, quam Divitiæ, quam Vita ipsa, quæ omnia profecto contemnere, utilitati vero communi consulere, magni Animi & divini est. Nulla res tanti, aut commodum ullum adeo expetendum, ut Civium bonorum Famam amittamus: Exulent! procul exulent! quos turpis Avaritiæ Rabies sollicitat; qui egeno cumulandi ardore senescunt, tabescunt: illis equidem vel nobis nihil melius accidere potest, quam ut sordida & Cadavera, & Nomina uno cespite obruantur.

Perge

Perge PRÆSES SPECTATISSIME, pergite COLLEGÆ magnifici, in ea, quam pulchre incepistis, via ; sacrabit saltem Libitina merita, quæ vivis invidet, sibi molestus Livor.

Sed HARVÆUM audio, Oratorem suum admonentem, ut ad Concordiam, Amicitiam, arctiorem Conjunctionem Collegas excitet: at quibus potioribus utar argumentis, quam quod optaverit, suaserit, jusserit optimus HARVÆUS. Probe novit divinus Senex, nihil ad literas promovendas magis conferre, quam studiorum idem consilium, nihil ad studia quam Amicitiam, & certe nihil est quod ad se rem ullam tam alliciat, quam ad Amicitiam morum similitudo: eadem est Laborum intentio, idem Virtutis præmium, sit nulla alia quam de Veritate contentio ; si alienæ, si propriæ quieti, consu-
lere velimus ; si propriæ, quæ & Artis, dignitati ; vitemus improbum omne odium, omnem vanam suspicionem : sed de honesta Gloria, de Amore in Rempublicam, de ægro-
tantium

tantum consolatione certemus; sit hæc vivendi Norma, quia beate vivendi Ratio: Quod ad Mortem spectat, iis tantum videatur timendum, quorum cum Vita omnia extinguuntur; non quibus Laus emori non potest; quam etenim vobis immortalitatem negant Pharmaca, Fama dabit.

FINIS.

